

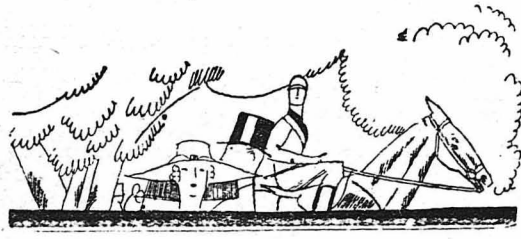

ΑΠΟ ΤΑ "ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ,"

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΑΚΤΑ ΠΙΛΑΤΗ Β' ΧΙΙ

(Πιστή μετάφρασις ἐκ τῶν κειμένων)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

Όταν ἔμαθαν αὐτὸ οἱ Ἰουδαῖοι (δεῖ ὀπλαδὴ ὁ Ἰωσήφ ὁ ἐξ Ἀριμαθαίας καὶ ὁ Νικόδημος ἔπληραν τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον καὶ ἔθαψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ) ἐθύμωσαν πολλὴ ἔναντιόν των καὶ ἐπροσκόλλησαν τὸν Ἰωσήφ ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας οἱ ἀρχιερεῖς καὶ τοῦ εἶπαν :

— Γιατί ἔκαμες τέτοια κριδείαν στὸν Ἰησοῦ ;

Καὶ ὁ Ἰωσήφ τοὺς λέει :

— Ἐγὼ ἐγνώρισα τὸν Ἰησοῦ γιὰ δίκαιον ἄνδρα καὶ ἀληθινόν, ἀγαθόν εἰς ὅλα καὶ ξέρω πὼς ἐσεῖς ἀπὸ φόβου τὴν καταφέρατε νὰ καταδικασθῆτε καὶ νὰ σταυρωθῆτε. Γι' αὐτὸ τὸν ἐκήδεψα.

Τότε ἔγιναν ἔξω φρενάων οἱ ἀρχιερεῖς, ἔπισαν τὸν Ἰωσήφ, τὸν ἔβραλαν στὴν φυλακὴ καὶ τοῦ εἶπαν :

— Νᾶχῃς χάρι πού αὐριο ἔχουμε τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀζύμων, εἰδ' ἄλλως θάβλεπες, θὰ σὲ σκοτώναμε καὶ σένα σὺν ἐκείνον. Μὰ ἔνοιω οὐκ, τὴν Κοριακὴν τὸ πρωτὸ θὰ παραδοῖς σὸ θάνατο.

Ἐτοί εἶπαν κ' ἐσφράγιον μὲ βούλες τὴν φυλακὴ καὶ τὴν ἐκλείδωσαν μὲ πολλὰ κλειδιά.

Ἐτοί ἔπαρσεν ἡ Παρασκευὴ. Τὸ Σάββατο πρωτὸ οἱ Ἰουδαῖοι ἔπληραν τὸν Πιλάτο καὶ τοῦ λέει :

— Κύριε ἐξουσίαρχε, τί πῆγες κ' ἔκαμες ; Γιατί ἔδοσες τὸν Ἰησοῦν νὰ ταφῆ ; Ἡμεῖς θέλαμε νὰ τὸν ἀφήσουμε κρημασμένον ἀπάνω ἐκεῖ σὸ ξύλο γιὰ νὰ τὸν γάνει τὰ ὄργανα. Κ' εὐὸ πῆγες καὶ τὸν ἔδοσες στὸν Ἰωσήφ, γιὰ νὰ κλέψουν τὸ σῶμα οἱ μαθηταὶ τὸν καὶ νὰ ποῦν πὼς ἀναστήθηκε.

Ὁ Πιλάτος τοὺς εἶπε :

— Πολλὴ κοιταμάρα καὶ φόβος οἰς παραδέρνει !

Ἐκεῖνὸν ὁμωσ τοῦ εἶπαν πάλι :

— Κύριε, θυμώμαστε πὼς ὁ πλάνος ἐκεῖνος ἔλεγε, σὺν ἔζοσε, πὼς τὴν τρίτην ἡμέρα θ' ἀναστήθῃ. Μήπως πᾶνε οἱ μαθηταὶ τὸν καὶ κλέψουν τὸ σῶμα καὶ ποῦνε ὕστερα πὼς ἀναστήθηκε, καὶ θὰ εἶνε ἡ ἔσοχη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης, διδάτζει νὰ μῆ φροσθῶ σὸν τάφο.

Ὁ Πιλάτος τοὺς ἐπέτρεψε νὰ σφραγίσουν, ὅπως θέλουν ὀν τάφο, τοὺς ἔδωκε καὶ μιὰν κοιτωδιάν ἀπὸ πεντακόσιους στρατιώτες, ποῦ ἐκάθονσαν γύρω ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ τὸ ἐφύλαγαν. ἄφου πρώτα ἐσφράγισαν τὸν λίθον.

Τὴν Κοριακὴν τὰ χαρμάτα, ἔκαναν συμβούλιο οἱ ἀρχιερεῖς μὲ τοὺς Ἰουδαίους κ' ἐστεῖλαν νὰ πάρουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὸν Ἰωσήφ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἄνοιξαν τὴ φυλακὴ, μὰ δὲν τὸν εὐρήκαν μέσα, γιὰ τὴ νύχτα ἔπληκε μέσα στὴ φυλακὴ σὺν ἀσραπῇ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔπισαν ἀπὸ τὸ χέρι, ἀνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες τῆς φυλακῆς, τὸν ἔβγαλεν ἔξω καὶ τὸν ἔπληγε σὸ σπῆτι τοῦ στῆν Ἀριμαθαίαν, ὅπου τοῦ εἶπε νὰ μὴν σαράντα ἡμέρες, κ' Ἀβελὸς θὰ ἐπήγαγε στοὺς μαθητὰς Του νὰ τοὺς φανερώσῃ τὴν Ἀνάστασι. Οἱ Ἰουδαῖοι ὁμωσ ἐπαραξενεύθηκαν πὼς εἶχε γίνει ἀφανὴς ὁ Ἰωσήφ ἐνῶ οἱ πόρτες τῆς φυλακῆς ἦσαν ὅλες κλειδωμένες καὶ οἱ βούλες ἀπείραχτες.

Ἐκεῖ ἐπάνω στῆν ὥρα ἔφρασεν ἕνας στρατιώτης ἀπὸ κείνους ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε στὴ συναγωγῇ :

— Μάθετε δεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη !

Τοῦ λένε τότε οἱ Ἰουδαῖοι :

— Πῶς ;

Κ' ἐκεῖνος τοῦ εἶπε :

— Πρώτα ἔγεινε σεισμός. Ὑστερα ἄγγελος Κυρίου ἀστραποφόρος κατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐκόλλησε τὴν πέτρα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ μνημεῖου καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω. Ὅλοι οἱ στρατιώτες ἀπὸ τὸ φόβο μας γενήκαμε σὺν πεθαμένοι κ' οὐτε νὰ φύγομε μπορούσαμε, οὔτε νὰ μιλήσομε. Κί' ἀκούσαμε τὸν ἄγγελο νὰ λέῃ στὶς γυναῖκες ποὺ ἦρθαν νὰ ἰδοῦν τὸν τάφο : Ἐσεῖς τί φοβάσθε ! Ἐξέρω, γρηθεῖτε τὸν Ἰησοῦν. Δὲν εἰν' ἐδῶ, ἀλλὰ ἀνέστη, ὅπως οἰς τὸ προεῖπε. Νά, σκῆψτε καὶ ἰδέτε τὸν τάφο ποὺ ἦταν πρώτα τὸ σῶμα του. Τρεχάτε λοιπὸν καὶ πέστε στοὺς μαθητὰς ὅτι ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν. Καὶ νὰ τοὺς πῆτε νὰ πάνε στὴ Γαλιλαία, ὅπου θὰ βροῦνε τὸν Ἰησοῦν. Αὐτὰ ἐσεῖς πρώτες τὰ μαθαίνετε ἀπὸ μένα !

Τότε λένε στοὺς στρατιώτες οἱ Ἰουδαῖοι :

— Ποιὲς ἦταν αὐτεῖς οἱ γυναῖκες ποὺ ἦρθαν σὸ μνήμα ! Καὶ πὼς ἐσεῖς δὲν τίς ἐπίδατε ; Δόστε μας τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ποῦ εἶνε ;

Καὶ τοὺς λέει ὁ στρατιώτης :

— Ἀπὸ τὸ φόβο μας ἐμεῖς, μόνο ποὺ εἶδαμε τὸν ἄγγελο, οὔτε νὰ μιλήσομε μπορούσαμε, οὔτε νὰ σαλέψομε.

Ἐβαν οἱ Ἰουδαῖοι :

— Ζῆ ὁ Θεὸς μας καὶ δὲν πιστεύομε τίποτα ἀπ' ὅσα λές !

Τότε τοὺς λέει ὁ στρατιώτης.

Εἶμαι μικρὸς πραγματευτὴς κ' ὁ ἀφέντης μου μὲ στέλλει γιὰ ν' ἀγοράσω ζάχαρη, γιὰ ν' ἀγοράσω μέλι. Κόρη μου γλυκομίλητη, σὰ ὅ' ἔλαχα στὴ στρατὰ, δὲν μοῦ πουλεῖς τὰ χεῖλή σου τὰ μελοζαχαράτα ;

— Δὲν τὰ πουλῶ τὰ χεῖλή μου, γιὰ τὸ θὰ τὰ χαρίσω μαζί μὲ τ' ἄλλα μου προικιά σὸ νεὸ ποῦ θ' ἀγαπήσω.

Περιβολάρης εἴμ' ἐγὼ κ' ἔχω μπαξὲ μὲ κρίνα τὰ κρίνα πὼχ' ἢ ὄφι σου εἴν' περὶ ὄμορφα ἀπὸ κρίνα. Γιὰ στάσον, κρηνομάγουλη, δυὸ κρίνα πουλῆσέ μου, νὰ τᾶχω νὰ μουσβολοῦν μέο' σὸ μικρὸ μπαξέ μου.

— Τὰ κρίνα πὼχ' ἢ ὄφι μου κ' αὐτὰ θὰ τὰ χαρίσω μαζί μὲ τ' ἄλλα μου προικιά σὸ νεὸ ποῦ θ' ἀγαπήσω.

Εἶμαι στὴ χώρα μεταξᾶς, ξανθούλα μου — γιὰ στάσον καὶ πές μου πόσο τὰ πουλεῖς τὰ φρωτὰ μαλλιά σου, ποῦνε χυτὰ στὴν πλάτη σου πλεγμένα μὲ τὴν τάξι, ὀλόχρησα, γυαλιστερὰ σὰν καθαρὸ μετάξι.

— Καὶ τὰ ξανθὰ μου τὰ μαλλιά κ' αὐτὰ θὰ τὰ χαρίσω μαζί μὲ τ' ἄλλα μου προικιά σὸ νεὸ ποῦ θ' ἀγαπήσω

Εἶμαι μεγάλος χροϊκὸς κ' ἐρχομαι γιὰ πράματα κὴρη μου, πόσο τὰ πουλεῖς τὰ γαλανὰ σου μάτια, ποῦνε ζευγάρι ὀλόφωτο, ποῦνε ζευγαίρια ἴδια γιὰ τὰ τὰ κᾶνω καὶ τὰ δυὸ ζευγάρι δακτυλίδια ;

— Μηδὲ τὰ μάτια μου πουλῶ κ' αὐτὰ θὰ τὰ χαρίσω μαζί μὲ τ' ἄλλα μου προικιά σὸ νεὸ ποῦ θ' ἀγαπήσω.

Κόρη, δὲν εἶμαι χροϊκὸς, μηδὲ περιβολάρης, μὰ εἴμ' ὁ νεὸς σπ' ἀγαπᾶς κ' ὁ νεὸς ποῦ θὲ νὰ πάρης, ποῦ τραγουδαῖ δλονυχτὶς σὸ σπῆτι σου ἀπὸ κάτω καὶ τραγοῦδῃ τὰ κάλλη σου σὸ μαῖστο ταμπουρά του.

— Σὰν εἴσ' ὁ νεὸς σπ' ἀγαπῶ, τίποτε δὲν ὀρίζω ὅσα στοὺς ἄλλους δὲν πουλῶ ἔς ἔσῆνα τὰ χαρίσω.

Γεώργιος Δρεσίνης

— Τόσα θαύματα ἔκανεν ὁ Ἰησοῦς καὶ δὲν τὸν ἐπιστεύφατε. Καὶ θὰ πιστεύετε σὲ μέγα τάρα ; Μὰ ἀγκαλιὰ ποῦ λέτε πὼς ζῆ ὁ Θεός. Καὶ τῶ ὄντι ἀλήθεια ζῆ ὁ Θεός ποῦ σταυρώσατε. Μᾶς γρηθεῖτε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, μὰ γιὰ σταθῆτε ἀκούσαμε πὼς εἶχατε τὸν Ἰωσήφ κλεισμένο στὴ φυλακὴ κ' ὕστερα ἀνοίξατε καὶ δὲν τὸν βρήκατε μέσα. Δόστε μας λοιπὸν ἐσεῖς πρώτα τὸν Ἰωσήφ κ' ὕστερα οἰς δίνουμε κ' ἐμεῖς τὸν Ἰησοῦν.

Τοῦ ἀπάντησαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι :

— Ὁ Ἰωσήφ ἔφωγεν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ θὰ τὸν βρῆτε σὸ χωριὸ του, στῆν Ἀριμαθαίαν.

Καὶ ὁ στρατιώτης λέει τότε :

— Πηγαίνετε καὶ σεῖς στῆν Γαλιλαία νὰ βρῆτε τὸν Ἰησοῦν, ὅπως εἶπεν ὁ ἄγγελος στὶς γυναῖκες.

Ἄμα τᾶκουσαν αὐτὰ οἱ Ἰουδαῖοι ἐφοβήθηκαν καὶ εἶπαν στοὺς στρατιώτες :

— Κοιτάχτε καλὰ μὴν πῆτε τίποτε ἀπ' οὐτὰ ποῦ εἶπαμ' ἐδῶ, γιὰ τὸ πιστέψῃ ὄλος ὁ κόσμος εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ δεῖ ἀνεστήθῃ. Ἐδοσαν δὲ καὶ ἀργῦρια πολλὰ στοὺς στρατιώτες γιὰ νὰ μὴ μιλήσουν :

Μὰ οἱ στρατιώται εἶπαν :

— Ἐμεῖς φοβούμεστε μὴν τὸ μᾶθη ὁ Πιλάτος πὼς ἐπήραμα χρῆματα καὶ θὰ μᾶς σκοτώσει.

Τότε τοὺς εἶπαν οἱ Ἰουδαῖοι.

— Πάρτε τὰ καὶ ἐγγυώμαστε νὰ δόσουμε ἐμεῖς γιὰ οἰς ἀπολογία σὸν Πιλάτον. Μόνον κοιτάχτε νὰ πῆτε πὼς ἐκοιμώσατε καὶ πὼς ἐνῶ ἐσεῖς ἐκοιμώσατε ἦρθαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔκλεψαν τὸ σῶμα του ἀπὸ μνήμα.

Ἐπληραν λοιπὸν τὰ ἀργῦρια οἱ στρατιώτες καὶ εἶπαν καθὼς τοὺς ἐδοσκόλλησαν οἱ Ἰουδαῖοι. Καὶ ἔως τὰ σήμερα αὐτὸς ὁ ψεύτικὸς λόγος ὑποσπρίζεται ἀπὸ τοὺς Ἑβραῖους.

